

Βασιλική Κατέρη: «Η ποίηση μιας Έκθεσης»

Υποδεχόταν και ξεναγούσε τους επισκέπτες στην έκθεση της δουλειάς της η κ. Βασιλική Κατέρη, μ' έναν ξεχωριστό τρόπο. Μ' ένα χαμόγελο που φωτίζε τα σκούρα της μάτια και λάμπανε κείνο το φως των ορεινών όγκων του γενέθλιου τόπου της, της Ηλείου. Όταν στη σιωπή τους ακουμπά το δειλινό φως... Απ' αυτό το φως, και τ' άλλο της λίμνης, οι δημιουργίες της κ. Κατέρη.

Παράκαιρο ίσως τούτο το σημείωμα για μιαν έκθεση που άνοιξε στις 27 Μαρτίου και διήρκεσε ως τις 5 Απριλίου και που γνωρίζω ότι άφησε άριστες εντυπώσεις στο κοινό. Δεν λέω στους φιλότεχνους, γιατί πια, είμαι σίγουρη, πως κάποιοι όροι κατήντησαν αφοριστικοί για το πλήθος των ανθρώπων, που αισθάνονται την ομορφιά, από την ανάγνωση των "ασπούδαχτων" ματιών. Γιατί, τι άλλο μπορεί να σημαίνει βλέπω...

Πάντα έχω τη δυσχέρεια να ρωτώ έναν δημιουργό, «σε ποια σχολή ανήκετε, τι θέλετε να πείτε με το έργο σας» και τα παρόμοια, πιστεύοντας πως η ουσία βρίσκεται αλλού. Κυρίως σ' αυτό που αισθάνεται κανείς, όταν βλέπει, και που με τη συζήτηση με το δημιουργό, και τεκμηριώνεται και ανακαλύπτεις πως, αυτός, ο δημιουργός, δεν είναι μόνο "ο τεχνίτης" που έμαθε να βάζει τα υλικά του στην πρόπουσα τάξη, αλλά, κάτι βαθύτερο...

Σ' όλη τη δουλειά της κ. Βασιλικής Κατέρη, χρώματα μιας κρυμμένης άνοιξης, ενός θεματοφύλακα φθινοπώρου, ενός

θέρους μελλοντικά εκρηκτικού... Μ' άλλα λόγια τα χρώματα των μέσα μας εποχών... Με τη μυστική προσδοκία της έκρηξης ενός ηφαιστείου που η λάβα του θα φωτίσει της ζωής μας τα ουσιώδη...

Ρώτησα την κ. Κατέρη αν την καλούσαν να φιλοτεχνήσει μια ποιητική συλλογή, τίνος ποιητή θα επέλεγε.

- Του Οδυσσέα Ελύτη, είπε με τρυφερό θαυμασμό.

Ήμουνα σίγουρη. Και πώς αλλιώς, αφού τα υλικά της δουλειάς της, οι λέξεις του...

Ο συμπαντικός του λόγος. Και θέλω όσα τα μάτια μου ανέγνωσαν από τη δική της δημιουργία, να τα εκφράσω με την ποίηση εκείνου του, του φωτός ποιητή «Ένα κίτρο απ' όπου ο ουρανός εκύθηκε η γλαυκή ακοή μισή κάτω απ' το πέλαγος μακροσύσκιοι ψιθύροι νυμφών και σφένταμων».

Κι αλλού:

*«Τα σεμνά με την κόκκινη αρρεβώνα
τα κομπιάζοντας έφιπλα μες στους λειμώνες
τα σε καθαρό εργασμένα
τα στοχαστικά και τα χμαιοροποίκιλα
των ψιθύρων η επώαση μες στα κοχύλια».*

Παράκαιρο τούτο το σημείωμα, όμως στον καιρό της, στον καιρό της αφθονίας υλικών - απόψεων, τεχνοτροπιών, η έκθεση της κ. Κατέρη, που διάλεξε φλοιούς και φύλλα και κοχύλια και ρίζες, ν' ασκήσει την όρασή μας. Την ευχαριστώ θερμά.

Σοφία Ι. Φίλντιση